

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 7.

NedĀ›le, 21 listopad 2010

KdyĀ¼ jsem pĀ™ed pĀ™l rokem odjĀ¼dĀ›l ze svého mĀ›sta, poprvé v Ā¼ivotĀ› jsem nemusel zaĀ›ínat tak docela sám. Posled let jsme spolupracovali s externistou, kterého do firmy pĀ™ivedl Petr. Jmenoval se Milan a aĀ•koliv jsme si vĀ›kovĀ› byli pomĀ›rnĀ› vzdálení, dĀ›lalo se nám spolu dobĀ™me. Sice toho moc nenamluvil, ale byl to obĀ›tavej kluk a bylo na nĀ›j spolehu

CoĀ¼ se v této branĀ›ci cení - geniálních ajĀ›ákĀ›, co umí mluvit o všem, ale výsledky a termíny jsou pro nĀ› neznámá záleĀ›itost, jsou dnes kvanta. ZaĀ¼il s námi poslední, hodnĀ› komplikované chvíle ve firmĀ› a táhl s námi i celé hotely, coĀ¼ opravdu nebyla procházka rĀ›Ā¼ovou zahradou. TakĀ¼e mĀ› potĀ›šilo, kdyĀ¼ na nabídku společného odchodu v podstatĀ› rovnou kývl. Tehdy jsme si ještĀ› vykali, a vĀ›bec jsme toho o sobĀ› vĀ›dĀ›li podstatnĀ› míĀ›. "Budete teĀ› dĀ›lat?", zeptal se mĀ› Milan, kdyĀ¼ jsem mu oznámil, Ā¼e firma padla. "Nevím... mám nĀ›jaké nabídky, ale teĀ› nejsem schopnej o tom moc pĀ™emýšlet. Co plánujete vy?" "Brácha mi nabízí nĀ›co... ale moc se mi do toho nechce." Hm. UvĀ›domil jsem si, Ā¼e ten Ā›lovĀ›k byl s námi docela hodnĀ› Ā›asto. VlastnĀ› se znal s celou mojí rodinou, s klukama obĀ›as i nĀ›kam vyrazili. "Šel byste se mnou do Hradce?", napadlo mĀ› z niĀ›eho nic. JistĀ›, docela urĀ›itĀ› mladěj kluk jen tak sbalí a pojedje omšelému dĀ›dkovi míchat kafiĀ›ko a strouhat do nĀ›j rohlíky. (Ā¼e jsem omšelej dĀ›dek, jsem se doslechl nedávno, holt nejsem pĀ›tatĀ™icetiletěj pikolista.) "Jo." NejdĀ™ív jsem se lekl. SĀ› nevíš, co dál, a ještĀ› do toho zatahuj Milana. "Moment. To jako, Ā¼e byste se sebral a v nedĀ›li vyrazil dĀ›lat na druhéj konec republiky? Se mnou?" "Jo." Od nĀ›kterých lidí vám nezajistí ani tĀ™ikrát ovĀ›Ā™enej podpis to, Ā¼e udĀ›l mají. A od nĀ›kterých staĀ›i slyšet "Jo". "Víte", rozpovídal se, "kdyĀ¼ jsem k vám nastoupil, zaĀ›ínaly zrovna ty hotely. mĀ› to byla obrovská práce, líbilo se mi to." "KvĀ›li snídaním zdarma," zkusil jsem situaci trochu zlehĀ›it. "Ne", trochu zarputile zakroutil hlavou. "Ale ze zaĀ›átku to s váma bylo tĀ›Ā¼ký. Ā›ikal jsem si, jak to ta vaše paní s váma mĀ›Ā¼e vydrĀ›et." Tak se mnou to bylo ze zaĀ›átku tĀ›Ā¼ký. Se mnou. ZaĀ›ínat z Ā›istého stolu rovnou v ostré zakázce, ješem velmi kritické - klient chtĀ›l za tĀ™mĀ› sice zvládnout kompletní rezervĀ›ní systém a navíc otvíral i nový hotel.

No, asi bude pravda, Ā¼e jsem mohl dĀ›lat dojem pomĀ›rnĀ› nepĀ™ijemného Ā›lovĀ›ka. "JenĀ¼e pak jsem si všim tĀ›ch nervákĀ› je právnĀ› z toho, Ā¼e není úplnĀ› jednoduchý s vaší paní nĀ›co domluvit. S vámi to nakonec docela šlo." Milan je prostĀ› s náma. VlastnĀ› to byl druhéj Ā›lovĀ›k v mém novém týmu. U toho prvního, u Soni, jsme pak bydleli. Všichni. A to chudák nevĀ›dĀ›la, co ji Ā›eká v Ā›ervenci. Ā¼e nás tam bude bydlet pĀ›t, protoĀ¼e kromĀ› Myšky bude nutnĀ› potĀ™ebovat stĀ™echu nad hlavou i její králice. Ona holt Milena nikdy nemĀ›la vztah k zvíĀ™atĀ›r dobĀ›, kdy jsme zĀ›stali s Myškou sami, jsem si všiml zajímavé vĀ›ci. Králice, která do té doby byla pomĀ›rnĀ› neposedná, kdykoliv byla mimo klec, se mi najednou zabydlela za krkem (vsedĀ›, na gauĀ›iku, ne Ā¼e bych ji nosil)

CelkovĀ› jsem mĀ›l pocit, Ā¼e vnímá a cítí podstatnĀ› víc, neĀ¼ by se od králíka dalo Ā›ekat. KdyĀ¼ jsem byl déle pryĀ›, mohla po mém návratu zbláznit radostí. Lezla mi po tĀ›le, škrábala, nechala se hladit a drbat a všemoĀ›nĀ› mi projevovala lásku. PĀ™ece nemĀ›Ā¼ete bytost, která s vámi takhle komunikuje, nechat nĀ›kde, kde k nepromluví ani klika od dveĀ™í. Chválabohu, dnes uĀ¼ máme normální starosti i vlastní bydlení, tĀ™eba zrovna teĀ› nám pĀ™ebourávají plyn a taky odpad u praĀ›ky. Do toho všeho navíc ještĀ› dodĀ›lávám nĀ›jaké drobnosti do práce, a protoĀ¼e vĀ›era veĀ›er dorazil Pavel na divadlo, které je sice aĀ¼ za mĀ›síc, ale my ho vĀ›dycky rádi vidíme, tak je Ā¼ivo aĀ¼ moc. "Tati, bude snídanĀ›?" "SamozĀ™ejmĀ›, Ā¼e bude snídanĀ›, jen co bude v kuchyni trochu víc místa. M

budete spát do obĀ›da rovnou." "No my by i jo, ale ten kravál nás vzbudil." "Pavel je uĀ¼ taky vzhĀ›ru?" "DĀ›lá, Ā¼e spí, já ho odhalila." "Myško, ty chodící nehodo", zkusil jsem jí drobet rozcuchat, ale nedala se. "Pavel toho má za týden taky dost, nemĀ›las ho budit." "JenĀ¼e má taky povinnosti, Ā¼e jo. Ségru zas tak Ā›asto nevidí." To má pravdu. "T víš co? SkoĀ›ím rovnou pro peĀ›ivo. Pak udĀ›lám vajĀ›ka se slaninou, stejnĀ› uĀ¼ s tím plynem konĀ›í, jo?" "To by šlo," usmála se Myška a kdyĀ¼ jsem si oblékal nový kabát, prohodila: "Ty jsi úplnej frikulín, tati." "CoĀ¼e?" "Mno .. free, cool a in." Hahaaa.. no to mĀ› dostalo. TakĀ¼e s tím omšelým dĀ›dkem se Milena asi moc netrefila. No a co, Ā¼e jsem ješitnej, usmíval jsem se pod vousy, nĀ›kdy je to docela fajn.

Odpoledne zavolał HoĀ™ký, abych pĀ™el jsem se stihl zeptat proĀ› a kdy, zavĀ›sil. Štvalo mĀ› to, ale Ā™ekl jsem si, Ā¼e tam skoĀ›ím radší hned veĀ›er pĀ™íští den byl svátek. OtevĀ™ela mi zlatá hĀ™íva slovenského pĀ›vodu. "Vitajte, Jirko," Ā™ekla nepĀ™ítomnĀ› s telefonkem u ucha, klidnĀ› mĀ› zanecháváje jen tak, jako bych tam chodil obden. Z nĀ›jaké jiné místnosti ke mnĀ› doléhalo, co Ā™míká. "LenĀ¼e ty si mi to sĀ¼úbila, moja zlatá, vieš? A ja som sa na to spoľehala. Ale prosím Ā›a... to nemyslíš vĀ›Ā¼ne. Vieš Ā›o? Trhni si Petruška." NĀ›jak jsem nevĀ›dĀ›l, co se ode mne oĀ›ekává, jsem mám samostatnĀ› nabĀ›hnout k PC a vyĀ™emšit problém, který samostatnĀ› objevím, nebo jako idiot Ā›ekat v hale, neĀ› paniĀ›ka dovybavuje. Opravdu mi tohle celé zaĀ›ínalo lézt na nervy. Pohled mi nesoustĀ™edĀ›nĀ› klouzal po stovkách policích kolem stĀ›n. Dva metry Douglase Adamse. Lem, Asimov. A spousta fyziky. A astronomie. Nic o chirurgii. "Rád Ā›itate?", ozvalo se tak blízko za mnou, aĀ¼ jsem nadskoĀ›il. Koukala na mne s dokonale nevinným úsmĀ›vem. Stála tak blízko, Ā¼e se mi nepatrnĀ› zatoĀ›ila hlava. "JistĀ›, a pokaĀ› jsou všechny tyhle knĀ¼ky vaše, tak lze Ā™íct to co vy." "Ale kdeĀ¼e... sci-fi mi niĀ› nehovorí, to je všetko manĀ¼elovo. Moje sú len tie ostatné." "Ā›eknĀ›te mi, Pavlino... vzala byste si Hawkinga?" VĀ›bec nevím, co mĀ› to napadlo. Rozesmála se. "Nie. Mój muĀ¼ musí maĀ› mozog, i svaly. Oboje funkĀ›né." Rozesmál jsem se taky, protoĀ¼e mi to pĀ™ipomnĀ›lo slavný výrok o sexy mozku. "Koukám, Ā¼ blondýny ze Slovenska v tom mají jasno." ZpraĀ¼ila mnĀ› pohledem, ale prozradily ji cukající koutky. "Takéto prirovnania s vyprosujem," Ā™ekla témĀ›Ā™ rozpustila a vzápĀ›tí se zeptala: "Myslíte, Ā¼e sa doĀ¼ijeme poriadnej teórie veĀ¼kého zjedn

Ā™ím dál míĀ› jsem vĀ›dĀ›l, co si mám o ní myslet. "Nevím, Pavlino...", hledĀ›l jsem na ni zkoumavĀ›, a rychle zkouš vymyslet nĀ›jakou duchaplnou odpovĀ›Ā›. Taky jsem se pĀ™mistihl, Ā¼e vtahuju bĀ™mĀ›cho a vypínám hruĀ›. "KeĀ› som n

strašne som chcela vymyslieĀ› nieĀ›o prevratné. NieĀ›o na Nobelovku. No a vidíte, ako to dopadlo," povídala cestou do pracovny. "Jak to dopadlo?", chtĀ›l jsem vĀ›dĀ›t. Docela mi vadilo, Ā¼e teĀ› mi pro zmĀ›nu v intelektuálním perlení brání výhled na její pozadí, zabalené v sepraných dĀ›ínách. PoĀ™ád nĀ›co, Ā›lovĀ›k se nemĀ›Ā¼e poĀ™ádnĀ› soustĀ™edit. "N Nobelovka sa nekonala." Co na tohle Ā™íct. Docela bych Ā™ekl, Ā¼e kdyby nemĀ›la potĀ™ebu být paní primĀ™ová, v tĀ› tak by ji moĀ¼ná mĀ›la. "Nic si z toho nedĀ›lejte. StejnĀ› se dneska dávají spíš za to, Ā¼e máte úsmĀ›v jak

"impanz a vhodnou barvu pleti." "Ojoj... vy jste rasista?" "Nevím... asi jako kašdaj ĀEech. Ale tohle není o rasismu prostĀ mi jen vadí, kdyĀ se nĀco s urĀitou úrovní degraduje na formalismus. A myslím, Āe zrovna ta Nobelovka ten kredit mĀla. NemluvĀ o tom, Āe nositele takové ceny si pĀedstavuju prostĀ trochu jinak, neĀ rozmáchlého tluĀhubu, co není schopen ukázat rodnej list." "Vy ste hodne nekompromisný, Āe?" "ProĀ? Jen si myslím, Āe ĀlovĀk nemusí dĀlat zrov se od nĀj Āeká, ale spíš to, co chce." Zamyslela se. "No - to on práve robí, nie?", namítla. "To já spíš mluvil o vás." Zarazila se. PĀešla k oknu a hodnou chvíli neĀmekla vĀbec nic. "A Āo keĀ to nevie, Āo naozaj chce? Len vie úplnĀ presne, Āo nechce..." "To je destruktivní. S tím nic nevytvĀtíte. Leda se zavĀete ulity, a to je cesta do nikam. I kdyĀ nĀkdy má to nikam podobu zlaté klece", neodpustil jsem si poznámku. JeštĀ, Āe zase zazvonil telefon. KdyĀ se vrátila, bylo vidĀt, Āe má starosti. "MĀĀu vám pomoct ještĀ s nĀĀím?" "Nie, to je v poriadku. Nechcem vás zdrĀovaĀ." "NezdrĀujete". VlastnĀ zdrĀovala, ale tak nĀjak mi to bylo jedno, teĀ jsem neodbytnĀ pocit, Āe ze všeho nejmíc by potĀebovala obejmout - jenĀe... To já taky. A to není dobrá výchozí pozice pro Āádného z nás.

Reminiscence

KdyĀ bylo Myšce pĀt mĀsícĀ, pĀestala dýchat. Jen tak. MĀli jsme zrovna návštĀvu, bydleli jsme dva mĀsíce v tom velikém bytĀ. Jestli si dobĀe vzpomínám, byla to zrovna Iveta, s manĀelem, bývalým politrukem. Byl prĀavej, vzteklej a dĀlal podnikového právníka. Jednou jsme ho s Mirkem opili, coĀ ostatnĀ nebyl problém, byl zvyklej z armády do sebe lít vodku po litrech. A kdyĀ nám usnul, odnesli jsme ho do dĀtské postýlky. Iveta tenkrát Āádila jak sibiĀská zima, ale nakonec to vzala a dokonce si ho v té postýlce i vyfotila. Byl jsem je vyprovodit, a pĀitím jsem zjistil, Āe venku poĀdnĀ zatuhlo. Pár neštastníkĀ se snaĀilo doplácet pĀes námĀstí domĀ, ale vĀtšinou byli rá Āe vĀbec šli. Sotva jsem pĀmišel domĀ, šla Milena zkontrolovat Myšku. "Jirko, proboha, ona nedýchá, má oĀi v sloup a asi je mrtvá!!" Vyrázil jsem do pokoje a ten pohled nezapomenu do smrti. Myška tam leĀela bez Āivota, a její oĀi byly nĀkde úplnĀ jinde. ZaĀval jsem na Milenu, aby volala záchranku, a první co mĀ napadlo, bylo zaĀít Myšku rozdýchávat tisknutím hrudníĀku. Trvalo to strašnĀ dlouho, i kdyĀ to ve skuteĀn byly snad jen vteĀiny, ale najednou se chytla. SebĀhl jsem s ní ze schodĀ, celou dobu ji dál tisknul a modlil se, aby jí ten dech vydrĀel. Sanitka pĀijĀdĀla pĀes námĀstí, strašlivĀ jí to klouzalo, ale hlavnĀ, Āe nĀjak dojela aĀ k si pĀevzala Myšku a mĀ automaticky nabídla, abych jel s nima. Byl jsem v pantoflích. Stepoval jsem kousek od sálu a myslím, Āe tohle byly minuty, které jsem nikdy pĀedtím ani potom nezaĀil. VidĀl jsem poĀád ty oĀi, které na ro dechu nenaskoĀily a mĀl jsem hroznej strach. Milena s botama dorazila asi za pĀl hodiny a pak nás poslali domĀ. NeĀ jsme usnuli, milovali jsme se. Velmi .. velmi blízce. Myška z toho vyvázla bez problémĀ. Jen za mĀsíc se pĀesnĀ tohle opakovalo, a pak uĀ jsme snad pĀt let hlídali, jestli dýchá. Tedy .. alespoĀ já.

Roman